

Лев та Миша

Леонід Глібов

Старенька Миша горювала:
Їй ніде, бідній, було жить,
Головоньки на старість прихилить;
Сама собі по світові блукала...
Діток нема: були колись —
Теперечки по світу розбрелись,-
Одним одна зосталась мати.
Пішла вона звичайненько прохати,
Щоб Лев в дуплі дозволив їй,
Самотній та старій,
Хазяйство завести маленьке
Біля їх милості близенько.
— Хоч сила всім страшна твоя,
Хоч пан ти,— каже,— між панами,
Та хто зна, що ще буде з нами:
В пригоді, може, стану й я...
— Хто? Ти? — Лев заревів.— Така погана?
Мене, такого пана,
Сюди задурювать прийшла?.
Пішла!
Бач, теревені розпустила!
Тікай, поки ще ціла! —
Злякалась Миша та притьмом
Поміж травою, лопушком
З переполоху почухрала —
Туди-сюди— й з очей пропала.
Раз Лев пішов поживи розглядать
Та у тенета якось і піймався.
Рвонув він раз — тенета не тріщать;
Удруге, втретє — ні... Вже як не силкувався
Як не ревів,
Як не вертів,
А все-таки не вивертівсь — зостався.
Прибігли люди, узяли
Зв'язали бідного та й повезли
По ярмарках в залізній клітці
На диво світові всьому

(Видно, були німецькі митці!).
Прийшлося гірко бідному йому...
Згадав про Мишу, що вона казала,
Та й дума плачучи: "Якби вона була,
Загинути б мені, дурному, не дала;
Тенета б всі попрогризала...
І я б гуляв оце в зеленому гаю,
Мов у раю..."
А сам, сердешний, слізеньки ковтає:
Є каяття, та вороття немає!

Скажу я, люди добрі, й вам
(До казки приказка годиться,
Хоч і панам):
Не плюй в колодязь: пригодиться
Води напиться.
1853.